

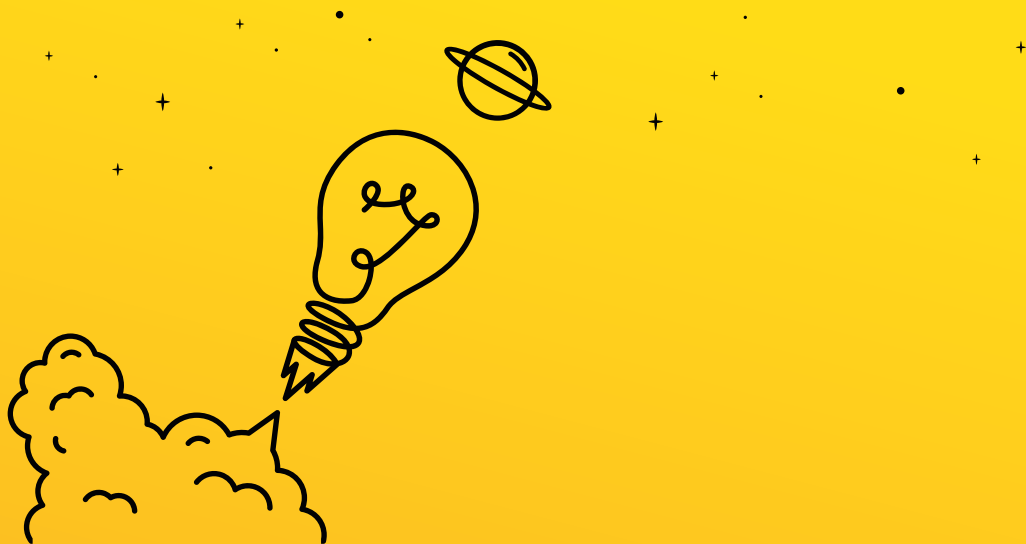

CURS 2020-2021

RODARI

RODA-MÓN
IMAGINATIU

CRA EL TRESCAIRE AULARI EXTRAMURS
VILANOVA D'ALCOLEA

RODARI

RODA-MÓN IMAGINATIU

Depòsit Legal: CS 384-2021

Autor: CRA El Trescaire - Aulari Extramurs Vilanova d'Alcolea

Coordinadors/es: Juan J. Forés Mezquita
Luis Molina Mundina
M^a. Carmen Llorens Escrig
Raquel Ortiz Vargas

Edita: Impressiona Hnos. Pratsevall S.L.

RODARI: RODA-MÓN IMAGINATIU

“Si disposàrem d’una Fantàstica, com disposem d’una Lògica, s’hauria descobert l’Art d’Inventar”

(Gianni Rodari, 1920-1980).

Rodari és un fantàstic mestre en promoure la Fantasia en xiquetes i xiquets i en establir infinitat de pautes, tècniques i estratègies per a què altres pedagogs/gues puguem fer-la brollar (i brillar) en el nostre alumnat.

El present microprojecte pretén extraure, de les ments dels i de les alumnes, la Fantasia, la Imaginació, la Creativitat, la Inventiva que tots i totes conserven en estat latent i esdevé màgic que aconseguen compartir.

Quin millor marc temporal que el centenari del naixement del ROTUND D’ADOR de Rimes, històries i estratègies fantàstiques, per despertar en l’alumnat el cabal imaginatiu del qual, potencialment, disposa.

Aquest curs 2020-2021, xiquetes i xiquets de Vilanova han contactat amb l’Univers Rodari, escoltant o llegint els **“Contes per Telèfon”** així com algunes poesies extretes de **“Tirallongues del Cel i la Terra”**.

Les xiquetes i els xiquets d’Infantil i de Primer han escoltat diversos contes i poesies, a partir dels quals **han creat il·lustracions acompanyades de paraules o frases** relacionades.

Les i els alumnes de Segon i de Tercer han inventat rimes i dibuixos per **compondre auques** sobre diferents contes i també han creat poemes a partir de poesies de Rodari.

L’alumnat de 4t, 5é i 6é ha ideat **diversos contes i poesies**, agafant com a base algunes de les tècniques proposades per Rodari o d’altres que guarden relació amb el món fantàstic.

Igualment, apareix **el capítol “Planetes a l’abast”, creació conjunta de tot l’alumnat de l’Aulari**, amb dibuixos i relats també inventats, amb un fil conductor basat en imaginar planetes nous, a partir del conte de Rodari «Joan Esquenadret».

El que us presentem en aquest catàleg és una mostra del que **totes i tots han imaginat**.

Mestres de Vilanova

ENDINSANT-NOS EN LA FANTASIA

Després de conèixer alguns contes del llibre Contes per telèfon de Gianni Rodari, veure la facilitat d'inventar històries a partir d'un títol, d'unes paraules o canviant un final, els alumnes d'Infantil i també els de 1r de Primària s'han inventat històries individuals i en grup.

Històries individuals:

- La flor Lisa
- Els gossos amics
- El cotxe guai
- El llapis que viatjava
- El cotxe sense motor

Històries de grup:

- Infantil: El gat dins de casa
- Primer: Sorpresa a la nit

Del llibre de Tirallongues del cel i la terra, certes i gracioses, l'alumnat més menut ha dibuixat algunes d'elles.

I, per descomptat, després de conèixer els viatges de Joanet Esquenadret, gaudint de la fantasia a la qual ens transporta, l'alumnat d'infantil i primer, conjuntament amb la resta de l'aula ha pensat en algun planeta on viatjar.

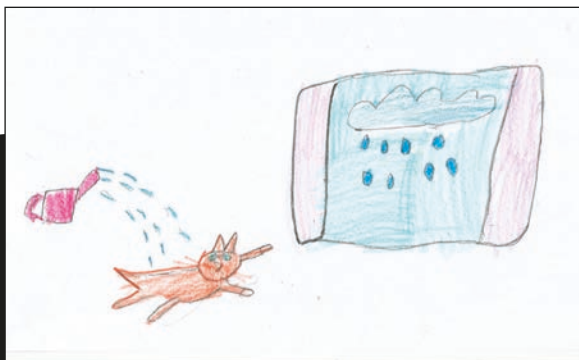
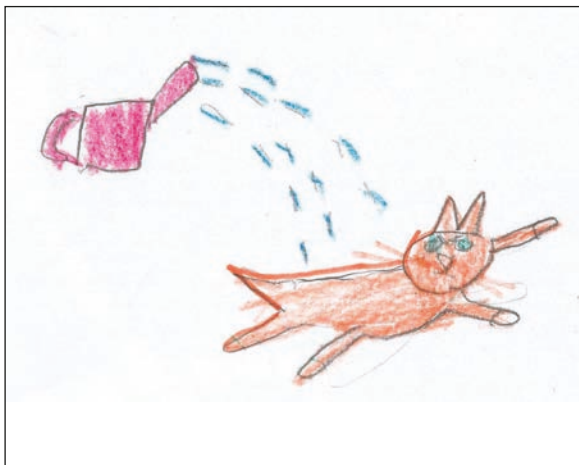
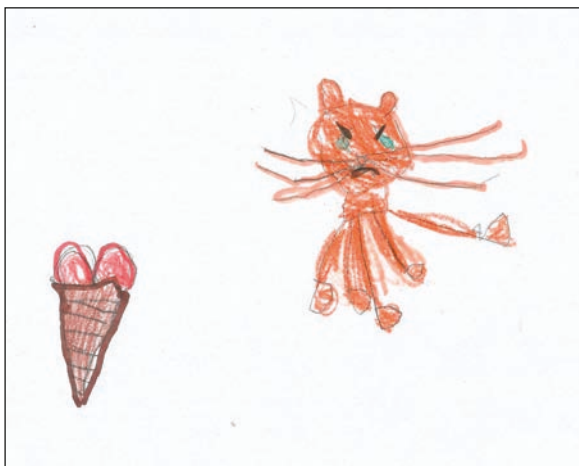
EL GAT DINS DE CASA

Era un dia de primavera i estava la finestra oberta. De sobte Marta va veure unes empremtes de fang, les va seguir per les escales. Dalt hi havia un gat. El gat va veure una balena de plàstic, pensant-se que era de veritat li va pegar un mos i es va enfadar.

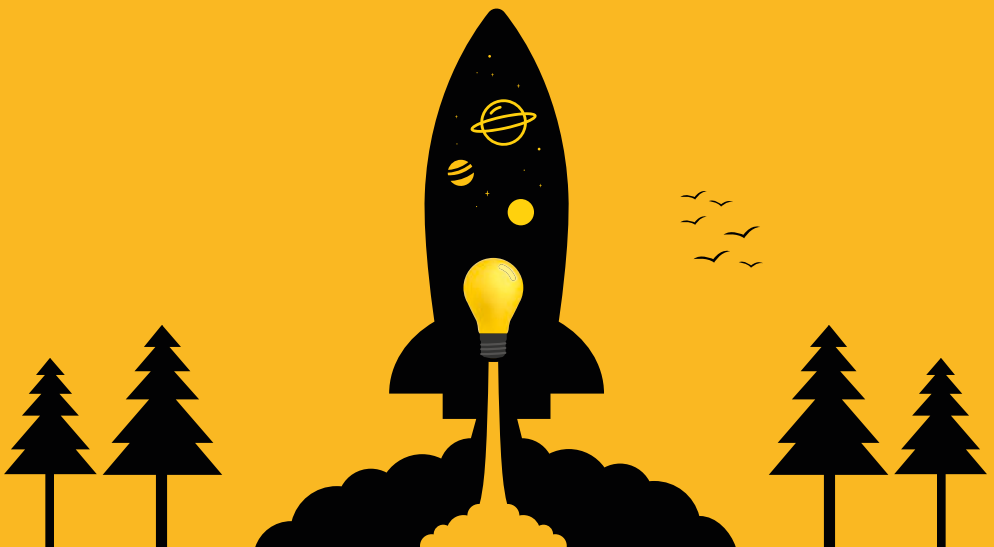
Mira el gelat de maduixa que Marta portava i volia llepar-lo. Marta agarra el ruixador i li tira un poc d'aigua.

El gat espantat per la finestra s'ha tirat. Ha tingut mala sort, en el carrer també s'ha banyat.

| INFANTIL |

TIRALLONGUES

Els alumnes d'Infantil han il·lustrat alguns versos del llibre de Gianni Rodari "Tirallongues del cel i la terra" versos curts fets amb gràcia de temàtica diversa.

PREGUNTES

**ÀLEX
MARTÍNEZ
MARTÍNEZ**
(Infantil 3 anys)

Un paio em vingué a preguntar:
creixen maduixes dintre el mar?
Jo que li dic, veient-lo tosc:
tantes com sardines al bosc.

L'ASCENSOR

**ROCÍO
TRAVER
MONFERRER**
(Infantil 3 anys)

Sé que un bon dia l'ascensor
al quart pis no s'aturarà,
continuarà cap a munt
i el terrat foradarà,

entre dues xemeneies,
per sobre de núvols i vent,
abans de tornar cap a casa
farà un tomb al firmament.

A LA FORMIGA

**SOFÍA
GARCÍA
CLIMENT**
(Infantil 4 anys)

Que em perdone aquella faula antiga Jo sóc molt més de la cigala
però no m'agrada l'avara formiga. que no ven son cant preciós, ans el regala.

ELS MARS DE LA LLUNA

**ADRIÀ
OSTAL
NARANJO**
(Infantil 4 anys)

Als mars de la lluna
no t'hi pots escabussar:
d'aigua no se'n veu gota

i de peixos no n'hi ha.
No hi ha un mar millor
per a qui no és nadador!

LA PISTA

**NOA
LÓPEZ
RIVEIRO**
(Infantil 5 anys)

No sé si l'heu vista
aquella escena enmig de la pista:
El més xic dels acròbates
enfilat als seus germans,

piràmide somrient,
i des de dalt l'aguanten
aplaudiments i entusiasme
de la bona gent.

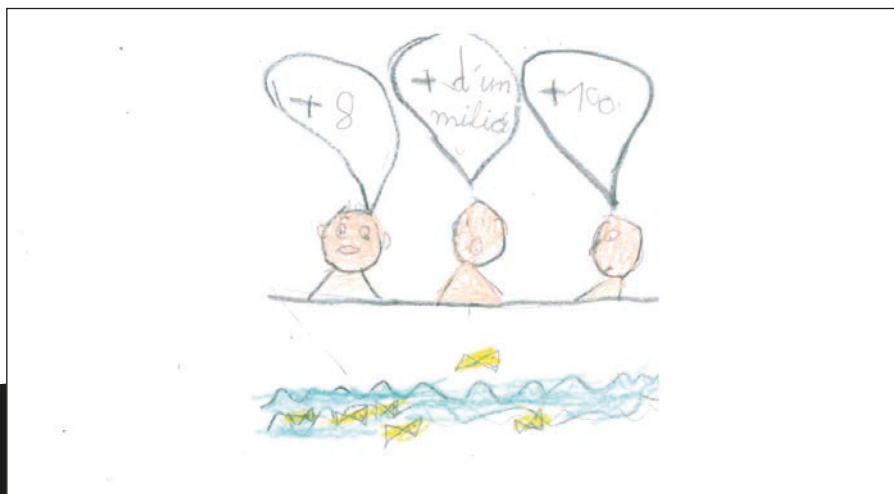
QUANTS PEIXOS HI HA A LA MAR?

**AINHOA
GARCÍA
VIÑES**
(Infantil 5 anys)

Tres pescadors de la cofradia es van discutir un any i un dia per deixar d'un cop ben clar quants peixos hi ha a la mar.

El primer diu: "N'hi ha més de vuit,
si no comptem el peix bullit",
I el segon: "Són més de cent,
si no comptem el peix dolent"
I el tercer: "Més d'un milió!"
I tots tres tenien raó.

EL TÚNEL

**AURORA
SAURA
ARAMENDÍA**
(Infantil 5 anys)

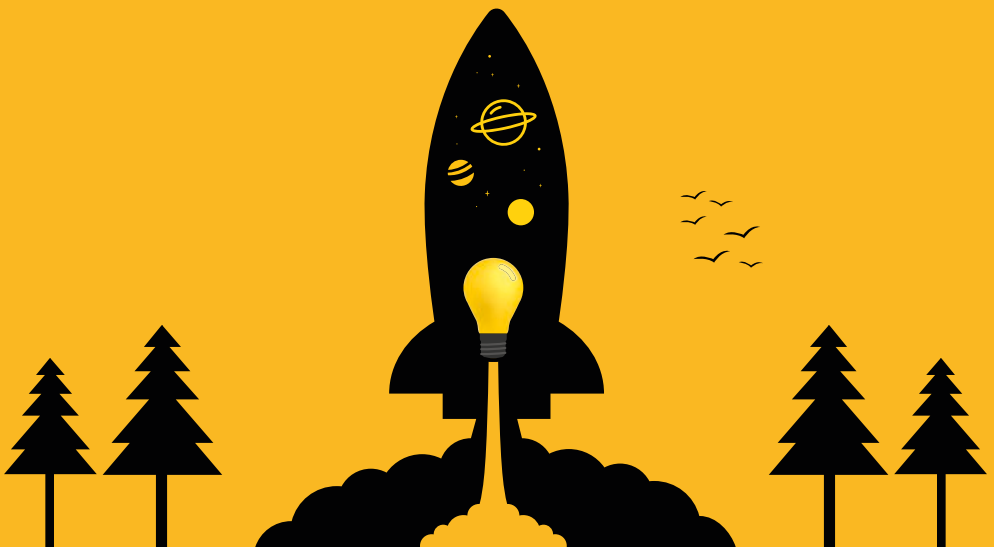
El túnel és una nit de mentida,
tan curta que no té mida.

Quina breu nit de foscor!
No hi ha ni temps de tindre por.

| PRIMER SEGON I TERCER |

HISTÒRIES INDIVIDUALS

LA FLOR LISA

**LEIRE
BORT
TRAVER**
(1r de primària)

ELS GOSSOS AMICS

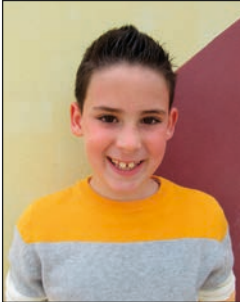

**UNAI
CALDUCH
PÉREZ**

(1r de primària)

EL COTXE GUAI

**MARC
FERRERES
SOLSONA**
(1r de primària)

EL COTXE GUAI

Senyore quan l'amo deia: jo aniria a...
comprar. Ràpidament es presentava
i el portava.

EL LLAPIS QUE VIATJAVA

**JOAN
OSTAL
NARANJO**
(1r de primària)

EL COTXE SENSE MOTOR

**ABRIL
VERA
TRAVER**
(1r de primària)

EL COTXE SENSE MOTOR.

Cotxe abast et necessite!

Emportes i robes el cotxe es presentava
i portava algú a on volia anar.

abril

SORPRESA A LA NIT

(Història inventada en grup)

Era de nit.
Estava al silló prenent una tassa de xocolate. De sobte un raig va caure a la palmera i vaig tombar la tassa.

El gat va llepar el xocolate.
Estava plovent fort i hi havia tolls. Vaig passejar per la platja després. Hi havia una balena i em va banyar tota.

De sabte un raig va
còrrer a la palmera,
vaig timbar la torra.

El gat va llepar el
xocolate.

El zoo de les faules (Tirallongues del cel i la terra)

Passeu i visiteu
gent del lloc i turistes
el zoo de les faules
amb bèsties mai vistes.

Guaiteu en aquesta gàbia
el nostre Gat amb botes
que amb el raspall i el betum
se les enllustra totes.

El Grill de la consciència
és el que aquí podeu veure:
li falten tres potes perquè
en Pinotxo les hi va traure.

El peix daurat
neda en aquest llac petit:
la sopa de palletes
és el seu plat preferit.

El Conill d'Alicia
viu en aquest pedrís:
a cada butxaca hi duu
un rellotge suís.

Admireu més cap aquí
el Corb, quin personatge,
que obre el bec per cantar
i li cau el formatge:

encara no s'ha après
la vella lliçó:
cada dia ens costa
una lliura de mató.

ELS HOMES DE MANTEGA

ELS HOMES DE
MANTEGA

Cançons per telèfon
Gianni Baccari

Jamet era na home molt ric
Va arribar a un país molt bonic

Els homes de mantega es derrien
en la calor estaven d'alta millor
Aquets homes en banyeres veien
i en banyeres de gel al cap paraven

Aguestes persones poc humanes
per telèfon parlaven despectives

Els homes de mantega tenien un rei
que s'iria a passejar sense remei

Jamet va anar a comprar
paquet de te amb calor de la crema

Els homes de mantega

Joanet era un home molt viatger,
va arribar a un país molt sencer.

Els homes de mantega es derretien al sol,
a l'ombra estaven d'allò millor.

Aquests homes en neveres vivien,
i una bossa de gel al cap portaven.

Aquestes persones poc humanes,
per telèfon parlaven desfaenades.

Els homes de mantega tenien un rei,
que eixia a passejar sense remeï.

Joanet va anar a explorar,
perquè de tanta calor se va cremar.

La vaca

Hi ha una vaca molt vaga,
que no para de teixir
un jersei de llana.

**RUTH
TENA
DE LASCIO**
(2n de primària)

LA VELLETA QUE COMPTAVA ELS ESTERNUTS

LA VELLETA QUE COMPTAVA ELS ESTERNUTS.

Contes per telèfon.
Gianni Rodari

Hi havia una velleta defaenada
que els esternuts de la gent comptava.

Després dels esternuts comptar
amb les amigues no parava de parlar.

Un senyor no esternudava i a totes sentia
una idea sa tindre, però les llançava.

Per esternudar, es van barallar
i dents i vestits van deixar.

La velleta es va comprar una libreta
i per cada esternut feia una creueta.

Quan va morir,
deien que entraria al Paradís.

La velleta que comptava els esternuts

Hi havia una velleta desfaenada,
que els esternuts de la gent comptava.

Després dels esternuts comptar,
amb les seues amigues no parava de parlar.

Un senyor no esternudava i a totes sentia,
una idea va tindre, pebre les llançaria.

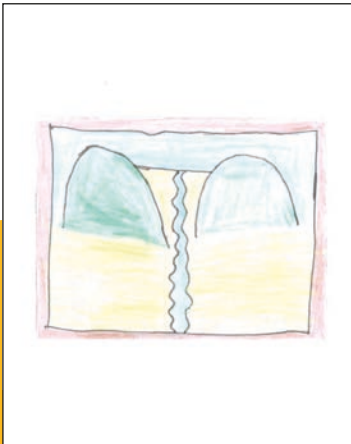
Per esternudar es van barallar,
i dents i vestits van deixar.

La velleta es va comprar una llibreta,
i per cada esternut feia una creueta.

Quan va morir,
deien que entraria al Paradís.

La finestra

Per la finestra molts paisatges es veuen,
muntanyes i rius que no acaben.

**JÚLIA
BELTRÁN
VIÑES**

(3r de primària)

EL CAMÍ DE XOCOLATA

<h2>EL CAMÍ DE XOCOLATA</h2>	
<p>Contes per telèfon Gianni Rodari</p>	<p>Hi havia una vegada tres germans que per un camí anaven distrets.</p>
	
<p>Els tres germans no sabien de que era per això donaren una llapadeta.</p>	<p>Com sabien que era de xocolata se'l menjaren d'una sentada.</p>
	
<p>Un pagès va passar amb un carro i els tres germans van fer-li l'alt.</p>	<p>Dins del carro estaven i el carro els portaven.</p>
	<h1>F i i</h1>
<p>Els tres se'l estaven menjant ja què venen que era de xocolata.</p>	

El camí de xocolata

Hi havia una vegada tres germanets,
que per un camí anaven distrets.

Els tres germanets no sabien de què era,
per això donaren una llepadeta.

Com sabien que era de xocolata,
se'l menjaren d'una sentada.

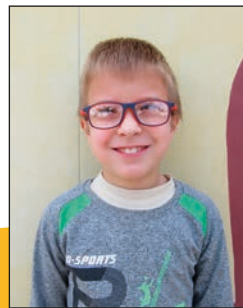
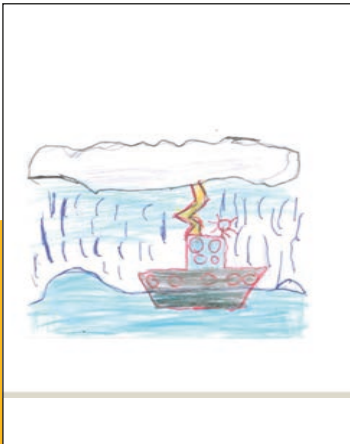
Un pagès va passar amb un carro,
i els tres germanets van fer-li l'alto!

Dins del carro estaven,
i a casa els portaven.

Els tres se l'estaven menjant,
ja que veren que era de crocant.

El vaixell

El vaixell navega per la mar,
i en una tronada es va trobar.

**ANDREU
SAURA
QUEROL**
(3r de primària)

EL POBLE DELS GOSSOS

<p>EL POBLE DELS GOSSOS</p> <p>contes per telèfon Gisela Rodon</p>	
<p>Hí havia un poble molt xicotet que de 99 cases estava fet.</p>	<p>Els cases tenia reixa, jardinet i un gosset que lladrava quan algú passava pel carrer i</p>
	
<p>De tant sentir els casos lladrar s'acabava a quèixer i no es parlaven gaire.</p>	<p>Els gossos lladraven també les persones, els homes, els nens i les dones,</p>
	
<p>Joaquim va avisar a un poble molt proper perquè estava sentint lladrar un gos.</p>	<p>Joaquim deia que era una epidèmia de lladrats que un moment tenia.</p>
	
<p>Els habitants es van negar perquè estaven acostumats a lladrar.</p>	<p>I Joaquim se'n va anar perquè es va cansar.</p>

El poble dels gossos

Hi havia un poble molt xicotet,
que de 99 cases estava fet.

Cada casa tenia reixa, jardinet i un gosset,
que lladrava quan algú passava pel carrer.

De tant sentir els gossos lladrar,
sords es quedaren i no escoltaven parlar.

Els gossos lladraven, també les persones,
els homes, els xiquets i les dones.

Joanet va entrar a un poble molt preciós,
però la gent lladrava com un gos.

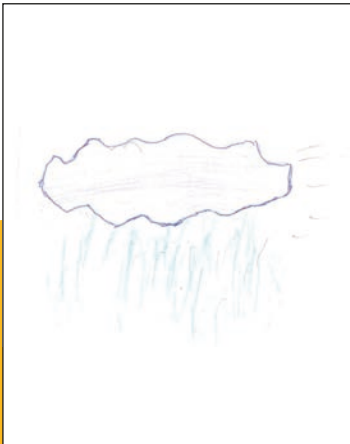
Joanet deia que era una epidèmia,
ell assegurava que un remei tenia.

Els habitants es van negar,
perquè estaven acostumats a lladrar.

I Joanet se'n va anar,
perquè es va cansar.

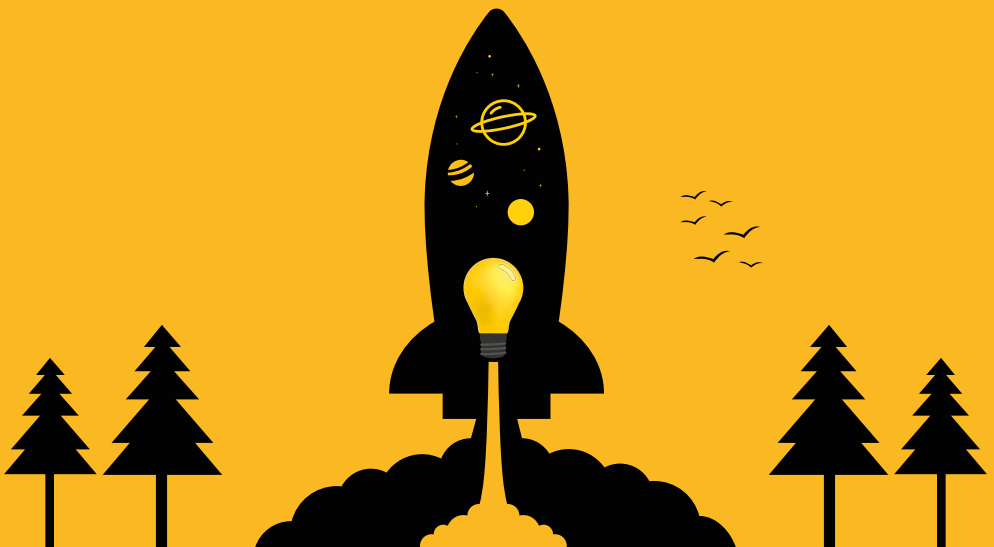
El núvol

El núvol és aigua feta gas
i mai es queda parat.

**ERIC
TRAVER
MARTÍNEZ**
(3r de primària)

| QUART CINQUÈ I SISE |

LA SABATERIA DELS SOMNIS

Hi havia una vegada, una fada anomenada Elva que treballava en una sabateria, en el "Regne dels Somnis". El Regne dels Somnis és conegut per ser el regne on s'organitzen els somnis dels xiquets i xiquetes.

A Elva, el negoci li anava molt bé perquè molta gent anava a provar-se i comprar-se sabates. Un dia, una fada va anar a la sabateria i es va comprar unes sabates roges. Uns minuts després, un elf es va comprar unes sabates verdes. Una hora després, un drac es va comprar unes sabatotets gegants. Així, durant una setmana, fins que un dia...

- Hola! -va dir Elva.

- Hola! -va dir una fada que aparentava ser un fada madrina.

- Que vol senyoreta? -va preguntar Elva.

- Unes sabatotets de cristall -va respondre aquella fada.

- Quina talla gasta? -va seguir preguntant Elva.

- No! No són per a mi, són per a una fada amiga meua. -li va contestar la fada.

- Aleshores, quina talla gasta eixa amiga seua, senyoreta?

- Ara que ho pense, no li ho he preguntat. Me'n vaig a dir-li que vinga. Ah! És veritat, no t'he dit el meu nom, que és Fauna.

- Encantada de conèixer-te Fauna, el meu nom es Elva.

- Doncs, ja que ens coneixem, vaig a dir-li a la meua amiga que vinga. Espera! Abans que me'n vaja, la meua amiga es diu Clara i et vaig a contar una preocupació que té... està desesperada per encontrar el seu amor. Ara sí, vaig a casa, a avisar-li. Adéu!

- Adéu!

Unes hores després, Elva començava a desesperar-se perquè Fauna no arribava. Quan era hora de tancar, Elva va agafar les claus per anar-se'n però, en eixe instant, va aparèixer Fauna amb una xica de més o menys divuit anys, agafada de la mà. En eixe moment, Elva va tornar a obrir i Fauna i Clara van entrar.

Elva va preguntar a Clara:

- Quina talla portes?

- La talla a 40.

- D'acord.

Durant tota la nit, van estar provant, provant i provant un munt de sabates, però cap li agradava a Clara, fins que en provar-se unes...

- Sí, aquestes m'encanten! Són les que buscava!

- Per fi! -va sospirar Elva esgotada.

- Eureka! -va cridar Flora.

- Per curiositat, perquè necessites unes sabates tan cares?

- Per a una festa! -va exclamar Clara.

- Ens anem -va dir Flora.

- Adéu! -va dir Elva.

El dia abans de la festa, a Elva li van enviar un missatge dient si volia anar-hi. Ella va contestar que no, perquè tenia molta feina. Elva va començar a treballar mentre les dues amigues...

- Aquesta festa és genial! -va dir Clara.

- Pense el mateix! -va comentar Fauna.

Un xic d'aproximadament divuit anys es va arrimar a Clara i ella es va adonar que aquell xic era l'amfitrió de la festa. El seu nom era Pablo.

Pablo i Clara van ballar junts i ho van passar genial fins que, quan era hora d'anar-se'n, Clara va córrer massa i la sabata va caure, però ella no es va adonar, així que va tornar a sa casa.

El dia següent, Pablo va trobar la sabata i com, va parlar amb ella a la festa, i s'havien conegut tan bé, Clara li havia dit on vivia. Així que va anar a sa casa i li la va tornar.

Quan la sabata ja estava amb la seua ama, Pablo, que vivia en una mansió multimilionària, li va preguntar a Clara si volia casar-se i viure amb ell. Pablo li va dir que, si anava amb ell, es convertirien en rei i reina. Però Clara li va dir que ho faria amb la condició que anaren a viure a una casa normal i que no foren rei i reina, perquè volia viure com sempre havia viscut, sense joies ni luxes.

PROPOSTA CREATIVA

El conte d'Alicia combina dues tècniques: els «Clàssics Canviats» de Rodari, ja que haureu pogut relacionar-lo amb la Ventafocs, així com «Somiar Desperta», és a dir, la invenció d'un conte a partir dels nostres somnis, estant desperts.

El semàfor

En la meua ciutat un semàfor hi ha
i tots hem de fer-li cas.

L'altre dia un home el va ignorar
i la policia el va tancar.

Què important és complir la llei,
et protegeix i et dóna un servei.

El cotxe

No t'ho negue, amb comoditat vas
però si el medi natural vols cuidar,
l'has de deixar.

Hi ha de moltes marques, formes i colors,
els venen els venedors.

Jo t'ho dic, pots fer-me cas,
si caminant vas
el medi ambient cuidaràs.

**ALICIA
SAURA
ARAMENDÍA**
(4t de primària)

LA TERRA PARADA

Què passaria si... la Terra deixara de girar?

Una vegada, la Terra va parar de girar i els altres planetes li preguntaven què feia parada. Ella deia que tenia una malaltia que s'anomenava Covid i els va contar com va ocórrer tot i després de l'explicació...

Júpiter li va dir que no es preocupara, que la intentarien curar, però que no la curarien els planetes sinó... la classe Antivirus de Vilanova.

Saturn va avisar a la classe Antivirus i el grup li va dir a la Terra que tardarien un poc en curar-la però que podrien fer-la girar. Al laboratori del germà de Cristina...

Cristina: Tens un xarop que et pugua portar a l'espai?

Kevin: Sí, pren.

Cristina: Gràcies! Adéu!

Kevin: Adéu, però... quan vindràs a veure'm de nou?

Cristina ja se n'havia anat per donar un poc de xarop a cada amiga i amic del grup Antivirus.

Finalment, la classe Antivirus va dir 1, 2, 3... i la Terra es va alegrar i va començar a girar.

PROPOSTA CREATIVA

El conte de Cristina naix de la tècnica de Rodari «Què passaria si...?». Ens fem una pregunta a partir d'una situació fantàstica o utòpica i inventem una història.

Tardor

A la tardor
cau la fulla
i ix la flor.

Maria

La tia Maria
vivía i escrivia
a la Rodalia.

Cristina

Cristina és activa i positiva
però quan sa mare la crida
és molt negativa.

CRISTINA VIOL ORTEGA

(4t de primària)

LA MENTIDA QUE NO ES DEU CONTAR

Va ser una vegada, un xiquet que era molt malfaener, peresós i, a més a més, li agradava dir moltes mentides.

Sobre tot, quan anava a entregar treballs o havia de fer feines i complir les seues responsabilitats, sempre deia com a excusa que algun familiar, amic o mascota havia mort. Els seus mestres sempre li creien i se'n sortia amb la seua.

Fins un dia que l'excusa va ser que el seu gos, el seu millor amic que sempre havia tingut des que va nèixer, havia mort i, quan va arribar a sa casa... havia passat de veritat!

PROPOSTA CREATIVA

És evident que el conte d'Izan té el seu origen en els «Clàssics Canviats» de Rodari; en llegir-lo, ens ve a la memòria «Pinotxo».

Menjar i jugar

M'agrada molt jugar i també m'agrada menjar.

Jugue amb l'ordinador al Minecraft i al Roblox si estic jo sol.

I amb els companys a Bola de Foc, després d'esmorzar.

Per a dinar espaguetis o macarrons i per a sopar pollastre o vedella al forn.

**IZAN
TORRES
FERRER**
(4t de primària)

LA FAMÍLIA DE L'OCELL I EL PAPERET

Hi havia una vegada un paperet que estava damunt d'un ocell, patint perquè estava un poc trencat.

L'ocell es va adonar que portava alguna cosa a l'esquena. Es va mirar darrere i va veure un paperet trencat.

L'ocell va anar volant molt ràpid fins on estava la seua família. Sa mare era «paperaresa» (animal que cura papers) i va veure el paperet trencat que portava el seu fill.

Els tres van anar a l'hospital de la mare per a curar al paperet. La mare va traure una tireta transparent. El paperet es va esglaiar un poc, però la «paperaresa» el va tranquil·litzar.

Una vegada van curar al paperet, van tornar els tres amb la família. Van jugar, van menjar... i el paperet no es va voler separar de la família dels ocells..

PROPOSTA CREATIVA

Judit ha creat un conte a partir del «Sufix Arbitrari», tècnica que podem considerar una derivació de la plantejada per Rodari, anomenada el «Prefix Arbitrari».

La idea és inventar paraules, deformatant-les, per fer-les més productives. En aquest cas, «paperaresa» és una paraula inventada per Judit, afegint un doble sufix, el significat de la qual queda clar al mateix conte.

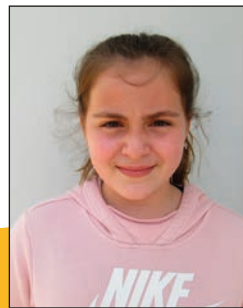
La cascada a l'escola

Dins la nostra escola,
hi havia una banyerola
on estava la cascada
d'acampada.

En la banyerola vivia
perquè escrivia.

Ella una paraula volia dir
i així la gent poder-la sentir.

La gent la sentia
i ella esta història escrivia.

**JUDIT
BORT
PUCHOL**
(4t de primària)

NICE MAN

Hi havia una vegada una persona anomenada Josep. Un dia, per la vesprada, Josep tornava de treballar, va escoltar un soroll i es va preguntar què podia ser.

Aleshores, va anar al lloc d'on eixia el soroll i va veure un gat que s'havia fet mal a una pota.

Josep es va amagar dins d'un matoll, es va posar una super disfressa i es va convertir en "Nice Man". Llavors, Nice Man va portar el gat als veterinaris i es va poder curar.

A continuació, els veterinaris van dir:

-Gràcies Nice Man!

I Nice Man va dir:

-Només estic complint amb la meua feina.

Després, Nice Man es va llevar la disfressa i es va tornar a convertir en Josep.

Una nit, Josep va escoltar un crit. Immediatament, es va convertir en Nice Man i va veure que aquest crit no era de gat sinó d'una persona en dificultats. El crit provenia d'un edifici. Nice Man no s'ho va pensar dues vegades i va anar a rescatar a la persona.

Mentre Nice Man pujava als pisos de l'edifici, el crit se sentia encara més fort, fins que va arribar dalt de tot i va resultar... que era una trampa! Els roïns havien deixat un gramòfon que emetia un soroll com un crit.

PROPOSTA CREATIVA

Altra tècnica de Rodari s'anomena «L'Homenet de Vidre». Donat un personatge imaginari, com un homenet de vidre, les seues aventures venen condicionades per les seues característiques. Podem considerar que Iker ha reinventat aquest mètode, donat que el protagonista del seu conte s'adapta, amb una mena de poders fantàstics, a les situacions conflictives que li sorgeixen.

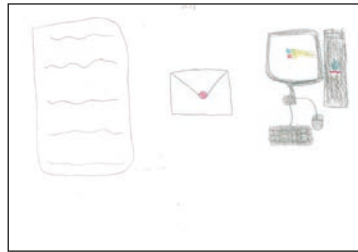

Aquestes són poesies/endevinalles. Heu de completar el títol.

EL P_ _ _ _

No és transparent,
a vegades és dolent.

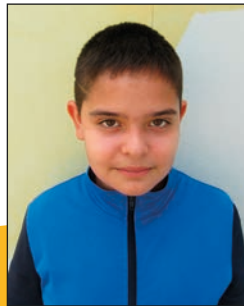
Blanc normalment és,
si passa el temps es fa groguenc.

LA C_ _ _ _

Viatja per tot el món,
és tota una rodamón.

Et pot arribar o no
i pot provocar-te molta il·lusió.

ELS O_ _ _ _ _ _ _ _

Alguns són molt avançats,
hi ha d'altres més antiquats.

Dóna igual si són nous o vells
amb ells pots accedir a Internet.

**IKER
GARCÍA
VIÑES**

(5é de primària)

UN HOME AVENTURER

Açò era un home de trenta anys, «multiviatger». Un dia, se'n va anar a Àfrica de viatge, per estar un any. L'home viatjava per tot el món i, cada any, estava en un altre lloc.

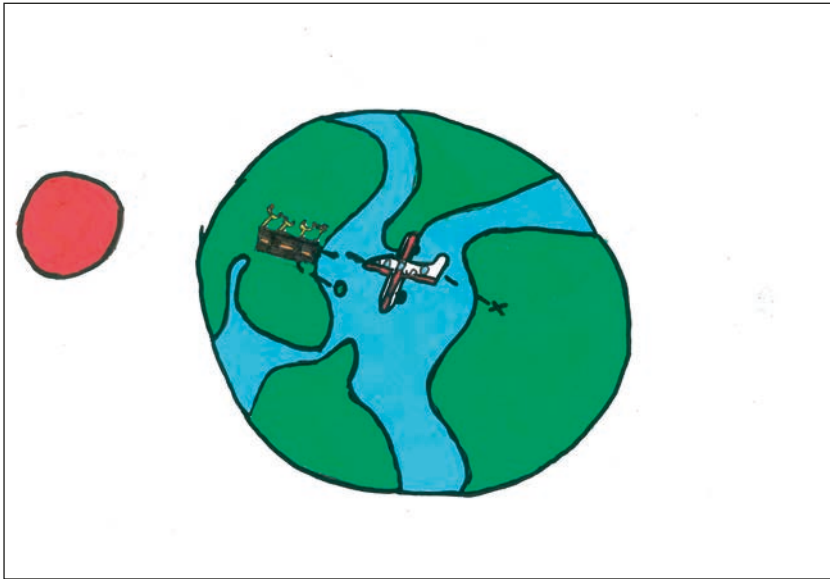
Un any, se'n va anar a Amèrica Latina, a visitar tot el continent i va apuntar la seua aventura en un diari.

Després d'un any, va voler agafar un vol per a Europa, però no va poder eixir. L'home no sabia què fer perquè no podia seguir la tradició de cada any: viatjar a un lloc del món.

Com no sabia què fer, va intentar cridar a son pare, però no tenia cobertura. Va decidir tornar a Europa nadant per l'Oceà Atlàntic. Mentre nadava, va trobar una illa. Li va agradar i es va quedar a viure allí.

PROPOSTA CREATIVA

Àlex s'ha basat en el mètode Rodari del «Prefix Arbitrari». Afegint un prefix a una paraula que gramaticalment evita dur-lo, ha creat el concepte «multiviatger», el qual ja ens dóna una pista del tema abordat al conte.

Animals

Si al cavall i al gos vols cuidar,
cada matí i cada nit,
cal que vages a donar-los de menjar
i així ells estaran agraits.

Taula

Tots els dies a la mateixa hora
a la taula has d'estar.

Si tu vols menjar
no et poses a jugar
perquè et quedaràs amb fam.

**ÀLEX
MATEU
BELLMUNT**
(6é de primària)

SABATES PARLANTS?

Una vegada, una xiqueta es va comprar unes sabates i, amb el pas del temps, les sabates es van anar fent velles.

Un dia, mentre la xiqueta anava caminant pel carrer, les sabates van dir:

Sabates: -Tinc fam!!! -va dir l'esquerra-. Tinc fam!!! -va dir la dreta-.

I, la xiqueta, quan va sentir aquelles veuetes, va dir esglaiada:

Xiqueta: Què és això?

Sabata Esquerra: Eiiiiiiiiiiii!!!! No mires dalt, que estem ací baix!

La xiqueta va mirar cap avall i no va veure res.

Xiqueta: Quèèèè!!!! Qui sou? Jo no veig res i estic mirant a baix.

Sabata Dreta: Som nosaltres, les teues sabates.

Xiqueta: Quines sabates?

Sabata Esquerra: Pos, les que portes als peus! Quines han de ser? Les del veí o què?

Xiqueta: Quèèèè!!!! Les meues sabates des de quan parlen?

Sabata Dreta: Posssss... des de farà uns minuts.

Xiqueta: I què em voleu dir amb això?

Sabata Esquerra: Que resulta que portem uns anyets sense... menjar. No tindràs un trosset de pernil salat, per algun lloc?

La xiqueta va donar a cada sabata un tros de pernil salat i, les sabates, cada vegada que tenien fam, deien:

Sabates: -Tinc fam!!! -deia l'esquerra-. Tinc fam!!! -deia la dreta-.

La xiqueta donava menjar a les sabates i així ja no la molestaven més.

PROPOSTA CREATIVA

Enma ha elaborat un conte que naix de la tècnica de Rodari «El Binomi Fantàstic». A partir de dues paraules proposades (pot ser qualsevol parella, però en aquest cas, es tractava d'un objecte -sabates- i un ésser viu -xiqueta-), brolla una narració realitzada amb un còctel d'elements reals i fantàstics

Vilanova

En Vilanova hi havia una cova
van veure que no era molt nova
i van saber que era
de la família Casanova.

La vaca

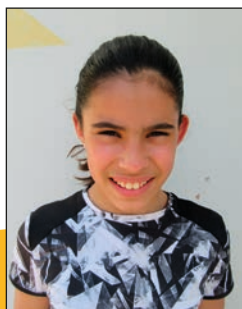
Un dia va nàixer una vaca
i la seva mare no la volia
perquè no tenia
ni una sola taca.

L'arbre

Un arbre portava xandall,
el seu veí era un gall
i li va dir: "Què em podries curar,
que m'he fet un tall?"

El pollet

En una granja hi va viure un pollet.
Ningú jugava amb ell
i li deien que era massa xicotet.

**ENMA
BORT
TRAVER**
(6é de primària)

PLANETES A L'ABAST

SOFIA

PLANETA

DE PÀCIA

ADRIÀ

PLANETA

DE JOGUETS

Anhòr

PLANETA DE ROBA

També els alumnes de primer de Primària van viajar a uns planetes fantàstics:

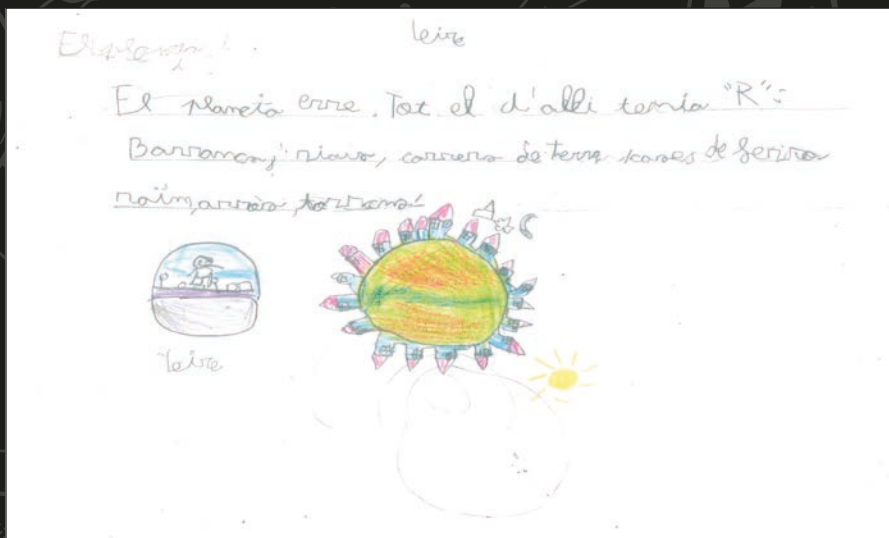
- El planeta **Erre**. Tot el d'allí tenia "R". Barrancs, rius, carrers de terra, cases de ferro, raim, arròs, torròns... (Leire)

- El planeta **Junts**. Totes les coses iguals estaven juntes: cases, arbres... Me'n vaig! (Unai)

- El planeta **Amor**. M'agrada el planeta Amor però no em quedaria molt de temps. (Joan)

- El planeta **Punxa**. En el planeta Punxa fins i tot si et tiraves a l'aigua el punxaves. (Marc)

El planeta **Purpurina**. Tot brillava. (Abril)

EL PLANETA JUNTS

Totes les cases igual estaven
Santes cases i arbres Me'n vaig...

En el planeta Punxa sí i tot si
te tiraves a l'aigua te nillorava

El ^{Joan} planeta Amor

M'agrada el planeta amor però no em quedaria mal de tot

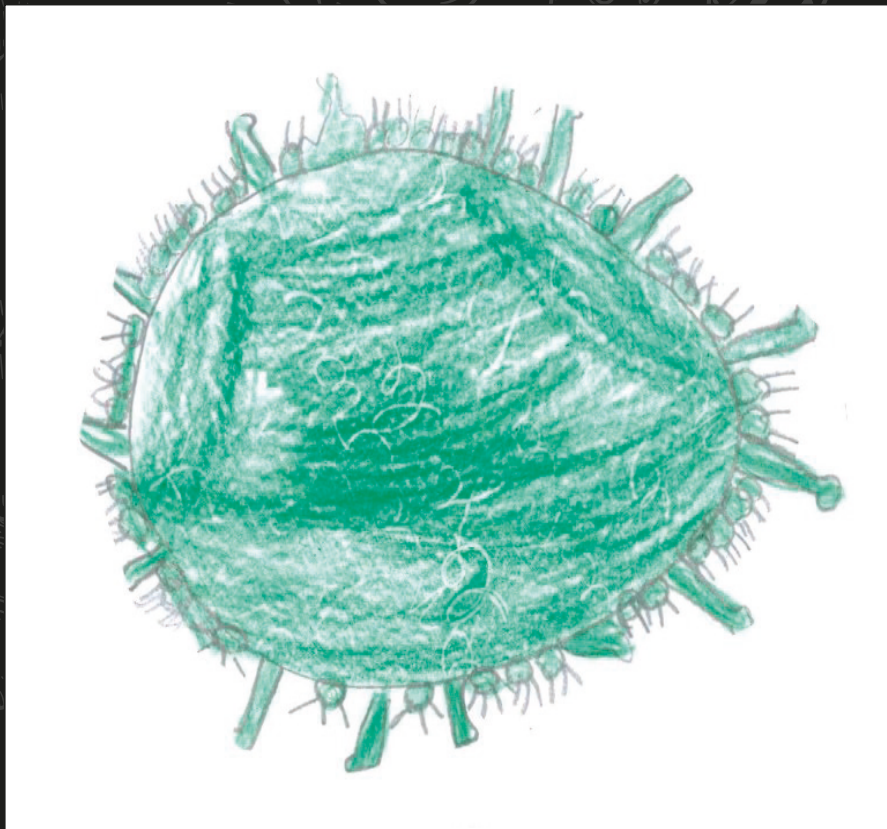
El planeta de ~~purpurina~~ brillants:

Abril 9-2-2021

EL PLANETA CORONAVIRUS

Viatja que viatjaràs Joan Esquenadret va arribar al planeta Coronavirus. En aquest planeta sempre és estiu. Els seus habitants son xicotets, verds i tenen moltes mans i dos peus, poden volar i no els agrada el gel i tampoc els agrada el sabó. Els agrada molt anar a un altre planeta i contagiar a les persones. Allà Joan es va trobar incòmode i se'n va anar.

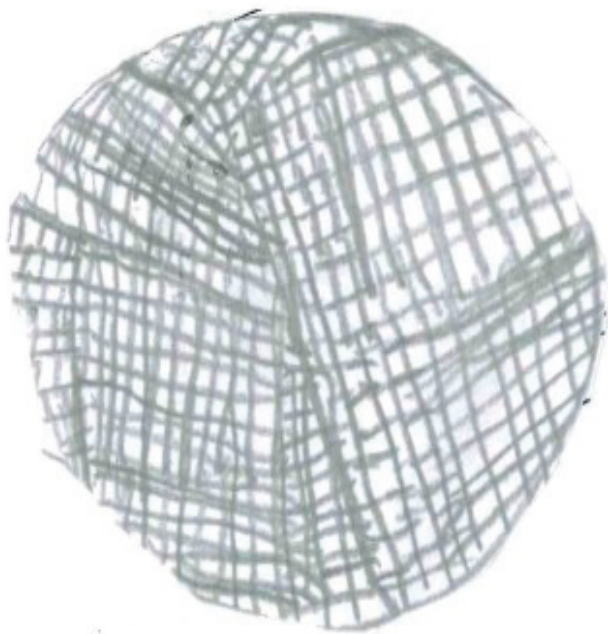
EL PLANETA SERRELL

Viatja que viatjaràs Joan Esquenadret va arribar al planeta Serrell. Aquest planeta està ple de pèls curts, de vegades el pèl creix, provocant terratrèmols. Els seus habitants són com el planeta, i per això no poden veure, per sort al planeta Serrell també hi ha plantes i els seus fruits es mouen i sempre ajuden a què tots estiguen bé. Allà Joan es va trobar als fruits i es va quedar molt de temps. Al final Joan se'n va anar a un altre planeta.

EL PLANETA DELS LLIBRES

Viatja que viatjaràs Joan Esquenadret va arribar al planeta de llibres. Aquest planeta és molt gran com Júpiter i té molts llibres, tot està cobert de llibres, les cases són de llibres. Els seus habitants són grans i tenen 8 braços i 3 cames. Allà es va trobar un llibre molt interessant i se'l va emportar a un altre planeta.

POLUS

Viatja que viatjaràs, Joan Esquenadret va arribar al planeta Polus. En aquest planeta va notar una calor molt gran. Els seus habitants anaven en mànega curta. Allà Joan es va trobar molta lava i arbres secs. També màquines que mesuraven a quina distància estaven les persones de la lava. A Joan no li va agradar perquè suaven molt i se'n va anar a un altre planeta.

EL PLANETA DEL FOC

Hi havia una xiqueta que es deia Cristina. Cristina volia anar-se'n del país. Sí, sí... i, el seu desig es va fer realitat! Va arribar al Planeta del Foc. Allí, volia saber en quina llengua parlaven. Va intentar comunicar-se en anglès, en castellà, en valencià i en francès però, es va adonar que ningú li contestava. Li va donar voltes al cap i va pensar que parlarien en «foquí» i... sí!

Persona del Foc: Pots-foc parlar-foc la-foc nostra-foc llengua-foc?

Cristina: Sí-foc.

Persona del Foc: Gràcies-foc!

Cristina es va adonar que eren paraules normals a les que afegien «foc». Al Planeta del Foc, va veure a la seua germana Marta. Cristina li va preguntar què feia allí...

Marta: Faig el mateix que tu.

Cristina: A què has somiat que et mudaves?

Marta: No. He somiat que anava a casa d'una amiga.

Cristina: Ah! Jo, en aquest moment, estava intentant eixir.

Marta: Pos, ara, en som dos!

EL PLANETA DELS TORTELLS

Al planeta dels tortells tot era fet de tortells, com les cases, el terra... i allí, quasi tots menjaven tortells.

Però també hi havia gent a qui no els agradaven, tot i que no els quedava més remei que acostumar-se.

En eixe planeta, no existia el foc ni l'aigua. Bevien xarop.

Si caçaven animals, també estaven fets de tortells.

EL PLANETA DE LES ATRACCIONS

Hi havia una vegada un home que es deia Pep, l'inventor. Pep es dedicava a inventar articles diversos i vivia al planeta Terra2-D2.

Un dia, sense voler, va inventar una màquina capaç de detectar planetes i poder viatjar a ells. Aleshores, va trobar un planeta anomenat el Planeta de les Atraccions.

No s'ho va pensar dues vegades, així que va viatjar a aquell planeta. Una vegada allí, semblava que no hi havia ningú.

Això sí, Pep va veure que hi havia moltíssimes atraccions de fira: muntanyes russes, sínies, cavallets, etc. Es va quedar bocabadat!

A continuació, va pujar a totes les atraccions que va veure i s'ho va passar molt bé. De cop, Pep va escoltar un estrany soroll. Seguidament, va baixar de la sínia i va veure que no estava sol al planeta, ja que hi havia molts marcians.

Lavors, va veure un marcjà que estava molt a prop seu. Pep intentava comunicar-se amb ell però no parlaven el mateix idioma.

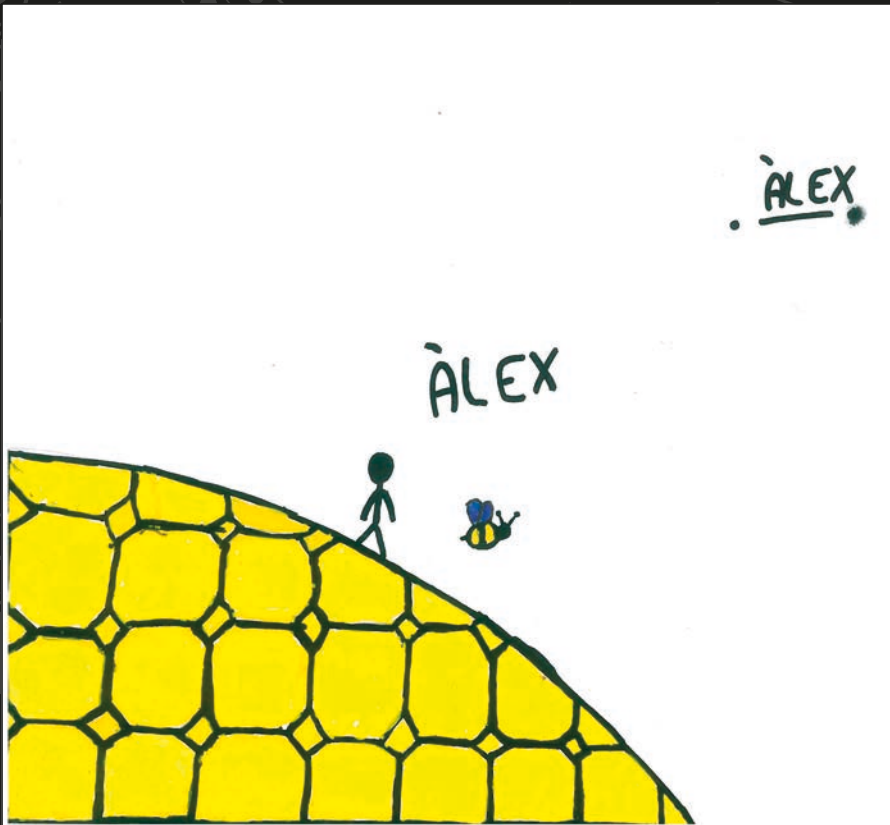
Finalment, Pep es va cansar de les atraccions i va decidir tornar al seu planeta, Terra2-D2, per a poder seguir inventant coses.

EL PLANETA DE LES ABELLES

Fa molts anys, en un planeta on vivien tot tipus d'abelles, un explorador espacial va anar a investigar el Planeta de les Abelles. L'explorador tenia por de les abelles i anava amb molta precaució de no fer-les enfadar.

Un dia de l'exploració pel planeta, una abella va picar a l'explorador. Ell sentia tant dolor que se'n va anar del planeta, durant tres dies, a la Terra. L'explorador, quan va tornar al planeta de les abelles, tenia més por encara perquè les abelles d'allí et picaven encara que no feres res. Al final, l'explorador va acabar descobrint tot el planeta i va tornar a la Terra.

EL PLANETA DE FORMATGE

Hi havia una vegada, un xiquet anomenat Juan Pepo, també conegut com Pepo. Un dia, Pepo anava caminant cap a l'escola i va notar una pudor molt estranya, però va pensar que s'ho estava inventant.

A la meitat camí, es va ajuntar amb Pepita Juana, també coneguda com Pepita. Arribant a escola, Pepita també va notar la pudor però no va dir res, perquè ella sabia alguna cosa...

La Col·laboració de les Forces Malignes Escolars (la CFM) havia creat un portal cap a un altre planeta, per a tancar a tots els xiquets de l'escola. Però... el planeta era de formatge! Per això la pudor.

Una vegada en classe, van agafar els llibres i es van asseure. Quan la classe va acabar, el mestre, que es deia Juanjo, els va dir que havien de fer un fullet comercial. Mentre el feien, Pepita i Pepo van parlar i Pepo li va dir a Pepita això de la pudor, però Pepita feia com si no sabera res.

En acabar l'escola, Pepita se'n va anar a casa, però Pepo es va quedar per descobrir d'on eixia eixa pudor tan rara. Així que, quan els mestres se'n van anar, Pepo va saltar la tanca i va entrar al soterrani, que era d'on provenia la pudor.

En arribar, va veure el portal i es va quedar bocabadat. No se li va ocórrer pitjor idea que entrar-hi. Aleshores, va caure en un forat profund, profund, profund, profund... De moment... estava dins del planeta de formatge! Es va haver de tapar el nas perquè la pudor era horrorosa, tot i que, en veritat, li encantava el formatge.

Mentre explorava un poc el planeta, va encontrar una ciutat de formatge anomenada Cheddarlândia. Allí, li van contar la creació del planeta i que la seua amiga Pepita era una espia que treballava per a la CFM. Pepo es va quedar en estat de xoc, però... va decidir treballar també per a la CFM, per a estar amb ella.

Finalment, Pepo va sentir un soroll molt fort que semblava d'un despertador i, en aquell instant, es va adonar que tot havia sigut un somni! Era hora d'anar a escola.

EL PLANETA DE LA MEL

Hi havia una vegada unes amigues que es deien Enma, Judit i Alicia que van anar a un planeta que era de mel.

Els habitants no eren persones... eren abelles! Un quart del planeta eren flors, la meitat eren abelles i, el que quedava, eren caixes per fer mel.

Quan van arribar, les abelles i les xiquetes van parlar dient:

Abella Federica: Hola, benvingudes al planeta de la Mel. El que es menja ací és mel, que fem nosaltres.

Enma: Holaaaaa!- va dir cridant. - Jo sóc Enma i aquestes són les meues amigues, Judit i Alicia.

Abella Manola: Hola Enma, Judit i Alicia. Vos agrada la mel? Espere que sí.

Totes alhora: Siiiiiiii! - totes van cridar, però Enma encara més-.

Quan van vore tot el país, estaven un poc cansades i les abelles van fer mel en llima per a cada una (serviria per al constipat).

Una vegada es van beure la mel amb llima, era hora d'acomiarar-se:

Abella Federica: Moltes gràcies per visitar el nostre planeta de la Mel, xiques.

Abella Manola: Això, quan vulgueu tornar, estarem disponibles per a vosaltres.

Alicia: Gràcies per deixar-nos passar.

Judit: Seria un encant tornar una altra vegada.

Enma: Algun altre dia tornarem si els nostres pares ens deixen.

Mentres Enma, Judit i Alicia se n'anaven, pensaven...

Judit: Xiques!

Enma i Alicia: Què Judit?

Judit: Que vos pareixeria si un dia tornarem al planeta de la Mel però amb els nostres pares i germanes?

Alicia: A mi hem pareixeria molt bé! I a tu, Enma, què et pareix?

Enma: Per mi perfecte encara que, amb Leire seria un poc desastre, però d'acord.

Judit: Molt bé! Aleshores, quin dia quedem per a portar-los?

Alicia: No sé, el dia que vulgueu.

Enma: Que vos pareix dissabte?

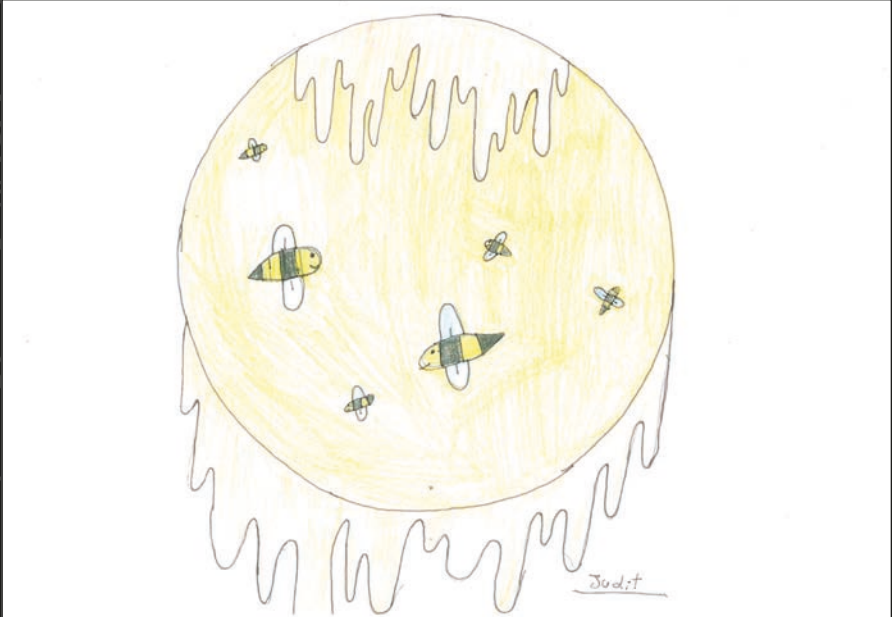
Judit: Perfecte! I a tu, Ali, que et pareix?

Alicia: Per mi, perfecte.

Enma: Oh! Ja hem arribat al poble.

Judit: És veritat, fins demà, xiqueees!

Alicia i Enma: Adééééu!

EL PLANETA DE PISCINES

Un dia, unes amigues que es deien: Judit, Alicia, Paula, Ana, Maria, Cristina i Enma estaven conversant...

Paula: A mi tot açò del Covid-19 no m'agrada.

Ana: !... (pensativa) ...què podríem fer per llevar-nos el Covid de damunt?

Alicia: Pos... no tinc ni la menor idea.

Maria: Vinga, anem a pensar alguna solució totes juntes.

Totes les amigues es van posar a pensar.

Judit: I, què vos pareix si inventem una vacuna?

Cristina: A mi el que acordeu em pareixerà bé.

Enma: I si... anem a Mart?

Alicia: Sí, sí, sí! Estaria molt divertit!

Maria: Però... està molt lluny, Alicia. Això no.

Alicia: "Jopelines, se me han acabado los comodines".

Ana: Jonomulinemas, què és això?

Alicia: Mira, tu repeteix amb mi... "Jopelines, se me han acabado los comodines".

Paula: Va! Anem al que anàvem.

Judit: A mi, el que Enma ha dit em pareix bé, però a Mart no podem anar, no hi ha prou oxigen.

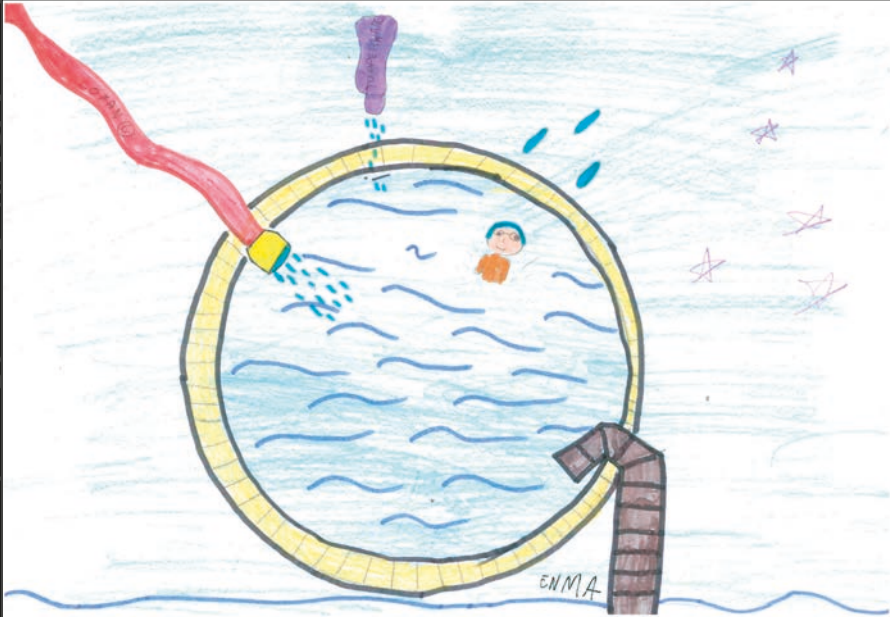
Enma: I si li demanem al "Vell Savi" que ens cree un planeta tot ple de piscines?

Totes: Sí, sí, sí! Ens pareix bé!

Les amigues van anar a casa del "Vell Savi". Ell va crear el planeta i les va enviar al Planeta de Piscines, que les amigues havien ideat.

Una vegada allí, les amigues van decidir acampar un dia a la piscina, però no va ser bona idea perquè la tenda de campanya es va omplir d'aigua. Aleshores, van decidir passar la nit a un parc aquàtic gegant.

Al cap d'uns dies, les amigues van tornar al planeta que elles vivien, que era la Terra, per poder estar amb la família.

PATROCINA:

Ajuntament de
Vilanova d'Alcolea

COORDINA:

AULARI EXTRAMURS

